

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 28. junija 2023 *

„Znamka Evropske unije – Postopek z ugovorom – Prijava tridimenzionalne znamke Evropske unije – Oblika travne bilke v steklenici – Prejšnje nacionalne znamke – Relativni razlog za zavrnitev – Člen 8(3) Uredbe (ES) št. 40/94 (zdaj člen 8(3) Uredbe (EU) 2017/1001) – Pojem ‚posrednik‘ ali ‚zastopnik‘ – Zahteva po neposrednem pogodbenem dogovoru“

V zadevi T-145/22,

CEDC International sp. z o.o. s sedežem v kraju Oborniki Wielkopolskie (Poljska), ki jo zastopa M. Fijałkowski, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopata D. Stoyanova-Valchanova in V. Ruzek, agenta,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Underberg AG s sedežem v Dietlikonu (Švica), ki jo zastopata A. Renck in C. Stöber, odvetnika,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi M. J. Costeira, predsednica, M. Kancheva (poročevalka), sodnica, in U. Öberg, sodnik,

sodna tajnica: R. Ūkelytė, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 19. januarja 2023

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

- 1 Tožeča stranka, družba CEDC International sp. z o.o., s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga delno razveljavitev odločbe petega odbora za pritožbe Urada Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 22. decembra 2021 (zadeva R 1954/2020-5) (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

Dejansko stanje

- 2 Intervenientka, družba Underberg AG, je 1. aprila 1996 pri EUIPO vložila prijavo za registracijo znamke Evropske unije na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena in nato nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)).
- 3 Znamka, za katero je bila vložena prijava za registracijo, je ta tridimenzionalni znak:

- 4 Temu prikazu zadevne znamke je bil priložen naslednji opis: „Predmet znamke je zeleno-rjava travna bilka v steklenici, dolžina travne bilke meri približno tri četrtine višine steklenice“.

- 5 Zadevna znamka je med drugim označevala proizvode iz razreda 33 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in ustrezajo temu opisu: „Žgane pijače in likerji“.
- 6 Družba Przedsiębiorstwo Polmos Białystok (Spółka Akcyjna) (v nadaljevanju: Polmos), ki je pravna predhodnica tožeče stranke, ki jo je nadomestila po združitvi s pripojitvijo, izvedeni 27. julija 2011, je 15. septembra 2003 na podlagi člena 42 Uredbe št. 40/94 (postal člen 41 Uredbe št. 207/2009 in nato člen 46 Uredbe 2017/1001) vložila ugovor zoper registracijo zadevne znamke za proizvode, navedene v točki 5 zgoraj.
- 7 Ugovor je temeljil zlasti na teh prejšnjih nacionalnih znamkah:
  - francoska tridimenzionalna znamka, registrirana pod številko 95588457, prijavljena 18. septembra 1995, registrirana 18. aprila 1997 na ime družbe Przedsiębiorstwo Przemysłu Spirytusowego Polmos (v nadaljevanju: PPS Polmos), odstopljena družbi Polmos 28. avgusta 2001, prenesena na tožečo stranko 28. oktobra 2011, podaljšana do 20. novembra 2025 za „alkoholne pijače“ iz razreda 33 in prikazana tako:

- nemška tridimenzionalna znamka, registrirana pod številko 39848553, prijavljena 25. avgusta 1998, registrirana 28. aprila 1999 za „alkoholne pijače, zlasti vodke“ iz razreda 33 in prikazana tako:

- poljska znamka, registrirana pod številko 62018, podprta s številnimi dokumenti Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej (patentni urad Republike Poljske), ki ni vsebovala prikaza;
- poljska tridimenzionalna znamka, registrirana pod številko 62081, prijavljena 30. avgusta 1985, registrirana 20. novembra 1987 in podaljšana do 30. avgusta 2025 za „vodko (alkoholni izdelki)“

iz razreda 33 – ta znamka je bila leta 1987 odstopljena družbi PPS Polmos, ki jo je leta 1999 prenesla na družbo Polmos, predhodnico tožeče stranke – in je prikazana tako:

- poljska tridimenzionalna znamka, registrirana pod številko 85811, prijavljena 2. avgusta 1993, registrirana 3. julija 1995 v imenu družbe Polmos, podaljšana do 2. avgusta 2023 za „alkoholne izdelke“ iz razreda 33 in prikazana tako:

- japonska tridimenzionalna znamka, registrirana pod številko 2092826, prijavljena 17. decembra 1985, registrirana 30. novembra 1988 v imenu družbe Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego Agros (v nadaljevanju: PHZ Agros) za „vodko“ iz razreda 33 in prikazana tako:

- francoska tridimenzionalna znamka, registrirana pod številko 98746752, prijavljena 19. avgusta 1998 v imenu družbe Agros Holding S.A. (v nadaljevanju: Agros) za „vodko“ iz razreda 33 in prikazana tako:

- neregistrirana nemška tridimenzionalna znamka, ki naj bi se v Nemčiji uporabljala v gospodarskem prometu za „alkoholne pijače, zlasti vodke“ iz razreda 33, v naslednji obliki:

- 8 Ugovor je temeljil tudi na drugih neregistriranih znakih, ki so bili prijavljeni v različnih državah članicah Evropske unije.
- 9 Razlogi, navedeni v utemeljitev ugovora, so se nanašali na, prvič, člen 8(1)(a) in (b) Uredbe št. 40/94 (postal člen 8(1)(a) in (b) Uredbe št. 207/2009 in nato člen 8(1)(a) in (b) Uredbe 2017/1001) v zvezi s prejšnjo francosko tridimenzionalno znamko št. 95588457, ponazorjeno zgoraj v točki 7, drugič, člen 8(3) Uredbe št. 40/94 (postal člen 8(3) Uredbe št. 207/2009 in nato člen 8(3) Uredbe 2017/1001) v zvezi z znamkami, navedenimi zgoraj v točki 7, in tretjič, člen 8(4) Uredbe št. 40/94 (postal člen 8(4) Uredbe št. 207/2009 in nato člen 8(4) Uredbe 2017/1001) v zvezi z neregistriranimi znaki, navedenimi zgoraj v točki 7 na koncu in točki 8.
- 10 Oddelek za ugovore je 18. oktobra 2010 zavrnil ugovor v celoti.
- 11 Tožeča stranka je 17. decembra 2010 na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 (zdaj členi od 66 do 71 Uredbe 2017/1001) pri EUIPO vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore.

- 12 Četrty odbor za pritožbe EUIPO je pritožbo zavrnil z odločbo z dne 26. marca 2012 (zadeva R 2506/2010-4) (v nadaljevanju: prva odločba).
- 13 Tožeča stranka je z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložena 29. maja 2012 in vpisana pod opravilno številko T-235/12, vložila tožbo za razveljavitev prve odločbe.
- 14 Splošno sodišče je s sodbo z dne 11. decembra 2014, CEDC International/UUNT – Underberg (Oblika travne bilke v steklenici) (T-235/12, EU:T:2014:1058; v nadaljevanju: prva razveljavitvena sodba), prvo odločbo razveljavilo v celoti. Najprej je pojasnilo, da je tožeča stranka izpodbijala ugotovitve in presojo EUIPO v zvezi z vsemi razlogi za ugovor, in sicer tistimi iz člena 8(1)(a), (3) in (4) Uredbe št. 207/2009, da pa je navedla, da je svoje trditve omejila le na ugotovitve odbora za pritožbe o presoji predloženih dokazov o uporabi, ker so se te ugotovitve enako nanašale na vse razloge za ugovor. V zvezi z razlogom za ugovor, navedenim v členu 8(1)(b) iste uredbe, je ugotovilo, da je odbor za pritožbe s tem, da ni objektivno in obrazloženo izvrševal svoje diskrecijske pravice glede upoštevanja dokazov o uporabi prejšnje francoske tridimenzionalne znamke št. 95588457, ki so bili prvič predloženi pred njim, kršil člen 76(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 95(2) Uredbe 2017/1001) ter – glede na tako ugotovljen neobstoj obrazložitve – člen 75 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 94 Uredbe 2017/1001). Zato je Splošno sodišče tožbi ugodilo (točke 29, 69 in 103 prve razveljavitvene sodbe).
- 15 Četrty odbor za pritožbe EUIPO je z odločbo z dne 29. avgusta 2016 (zadeva R 1248/2015-4) (v nadaljevanju: druga odločba) zavrnil pritožbo. Menil je, da tudi ob upoštevanju dokazov, ki so bili prvič predloženi pred njim, tožeča stranka ni dokazala narave uporabe prejšnje francoske tridimenzionalne znamke št. 95588457 in je iz tega sklepal, da je treba ugovor, ki temelji na tej znamki in razlogih, določenih v členu 8(1)(a) in (b) Uredbe št. 207/2009, zavrniti. Glede drugih razlogov za ugovor in drugih prejšnjih pravic, ki so bile zatrjevane, je odbor za pritožbe „izrecno napoti[l] na razlogovanje iz svoje odločbe z dne 26. marca 2012 v zadevi R 2506/2010-4“. Ugotovil je, da je treba ugovor v zvezi z vsemi razlogi in prejšnjimi pravicami, na katerih je temeljil, zavrniti (točke od 46 do 49 druge odločbe).
- 16 Tožeča stranka je z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložena 11. novembra 2016 in vpisana pod opravilno številko T-796/16, vložila tožbo za razveljavitev druge odločbe. Ta postopek je bil na zahtevo EUIPO prekinjen od 29. maja 2017 do 12. avgusta 2019.
- 17 Splošno sodišče je s sodbo z dne 23. septembra 2020, CEDC International/EUIPO – Underberg (Oblika travne bilke v steklenici) (T-796/16, EU:T:2020:439, v nadaljevanju: druga razveljavitvena sodba), delno razveljavilo drugo odločbo. Po eni strani je potrdilo presojo odbora za pritožbe, da uporaba prejšnje francoske tridimenzionalne znamke št. 95588457, kot je prikazana in registrirana, ni bila dokazana, tako da je bilo treba razlog za ugovor, ki temelji na členu 8(1)(a) in (b) Uredbe št. 40/94, zavrniti. Po drugi strani je ugotovilo, da odbor za pritožbe s tem, da se je v zvezi z razlogi za ugovor iz člena 8(3) in (4) te uredbe omejil zgolj na „izrecno sklicevanje“ na razlogovanje iz prve odločbe, ki jo je Splošno sodišče v celoti razveljavilo, in s tem, da je nato izrek zavrnitve pritožbe, vložene pri njem, delno utemeljil na takem sklicevanju, ni pravno zadostno obrazložil izpodbijane odločbe, s čimer je kršil člen 75 Uredbe št. 207/2009. Zato je razveljavilo drugo odločbo le v delu, v katerem se nanaša na razloge za ugovor iz člena 8(3) in (4) Uredbe št. 40/94, tožbo pa je v preostalem zavrnilo, torej v celoti v zvezi z razlogom za ugovor iz člena 8(1)(a) in (b) te uredbe (točke 179, 204 in 209 druge razveljavitvene sodbe).

- 18 Tožeča stranka je 26. novembra 2020 v sodnem tajništvu Sodišča vložila pritožbo, ki je bila vpisana pod opravilno številko C-639/20 P, in z njo predlagala delno razveljavitev druge razveljavitvene sodbje.
- 19 Sodišče pritožbe ni dopustilo s sklepom z dne 23. marca 2021, CEDC International/EUIPO (C-639/20 P, neobjavljen, EU:C:2021:227).
- 20 Z odločbo predsedstva odborov za pritožbe, ki je bila strankam sporočena 8. oktobra 2020, je bila zadeva predodeljena petemu odboru za pritožbe pod številko R 1954/2020-5 v ponovno odločanje.
- 21 Z izpodbijano odločbo je peti odbor za pritožbe zavrnil pritožbo. Na prvem mestu je v zvezi z razlogom za ugovor iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 najprej ugotovil, da nekaterih prejšnjih pravic, na katere se sklicuje, ni mogoče upoštevati za utemeljitev ugovora. Nato je odbor za pritožbe ugotovil, da tožeča stranka, verjetno zaradi posebnih razmer v takratnem komunističnem režimu v Republiki Poljski, ni uspela dokazati obstoja pogodbenega razmerja med njo in intervenientko ali med njo in družbo PHZ Agros ali Agros Trading Co. Ltd. niti v času vložitve prijave zadevne znamke niti prej. Ugotovil je, da glede prejšnje tridimenzionalne francoske znamke št. 95588457 in prejšnjih poljskih znamk št. 62081 in št. 85811 ni mogoče šteti, da je intervenientka delovala kot posrednica ali zastopnica tožeče stranke, tako da ugovoru ni mogoče ugoditi glede na drugi pogoj iz tega člena. Nazadnje je „zaradi celovitosti“ ugotovil, da se noben od predloženih pogodbenih dogovorov ne sklicuje izrecno na zgoraj navedene prejšnje znamke. Na drugem mestu je odbor za pritožbe glede razloga za ugovor iz člena 8(4) iste uredbe menil, da tožeča stranka ni dokazala dejanske uporabe prijavljene neregistrirane nemške znamke, še manj pa njeno uporabo v gospodarskem prometu pred vložitvijo prijave zadevne znamke, ki ni bila le lokalna, v Nemčiji, in da enako velja za domnevne pravice iz neregistrirane znamke v drugih državah Unije, tako da je bilo treba ugovor zavrniti tudi iz tega razloga.

Predlogi strank

- 22 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo delno razveljavi, kar zadeva razlog za ugovor iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94;
  - EUIPO in intervenientki naloži plačilo stroškov, ki so nastali v postopkih pred Splošnim sodiščem in odborom za pritožbe.
- 23 EUIPO in intervenientka Splošnemu sodišču predlagata, naj:
- tožbo zavrne;
  - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 24 Glede na datum vložitve zadevne prijave za registracijo, in sicer 1. april 1996, ki je odločilen za opredelitev materialnega prava, ki se uporablja, se za dejansko stanje v tej zadevi uporabljajo materialnopravne določbe Uredbe št. 40/94 (glej v tem smislu sodbi z dne 8. maja 2014, Bimbo/UUNT, C-591/12 P, EU:C:2014:305, točka 12, in z dne 18. junija 2020, Primart/EUIPO, C-702/18 P, EU:C:2020:489, točka 2 in navedena sodna praksa). Zato je treba v obravnavani zadevi

v zvezi s pravili materialnega prava sklicevanja strank v vlogah na člen 8(3) Uredbe št. 207/2009 ali na člen 8(3) Uredbe 2017/1001 razumeti, kot da se nanašajo na člen 8(3) Uredbe št. 40/94, ki ima enako besedilo.

- 25 Poleg tega, ker se v skladu z ustaljeno sodno prakso na splošno šteje, da se postopkovna pravila uporabljajo na dan, ko začnejo veljati (glej sodbo z dne 11. decembra 2012, Komisija/Španija, C-610/10, EU:C:2012:781, točka 45 in navedena sodna praksa), za spor veljajo postopkovne določbe Uredbe 2017/1001.
- 26 Tožeča stranka v utemeljitev svoje tožbe navaja dva tožbena razloga, pri čemer se prvi nanaša na bistveno kršitev postopka, zlasti členov 95(1) in 94(1) Uredbe št. 2017/1001 v povezavi s členom 8(3) Uredbe št. 40/94, drugi pa se nanaša na kršitev same te določbe.
- 27 Najprej je treba poudariti, da tožeča stranka sama v točki 35 tožbe navaja, da se ta tožba nanaša na izpodbijano odločbo le delno, in sicer v zvezi z razlogom za ugovor iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94. Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija odločitve organov EUIPO, da zavrnejo ugovor, ki temelji na razlogu iz člena 8(4) iste uredbe, in da je ta zavrnitev torej dokončna.

Prvi tožbeni razlog: bistvena kršitev postopka, zlasti členov 95(1) in 94(1) Uredbe 2017/1001 v povezavi s členom 8(3) Uredbe št. 40/94

- 28 S prvim tožbenim razlogom tožeča stranka zatrjuje bistveno kršitev postopka, zlasti člena 95(1) Uredbe 2017/1001, ker ni bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, in člena 94(1) te uredbe, ker ni bilo obrazložitve, v povezavi s členom 8(3) Uredbe št. 40/94. Ta tožbeni razlog je razdeljen na tri očitke. Prvi očitek se nanaša na to, da odbor za pritožbe ni preučil razlogov za ugovor, ki temeljijo na členu 8(3) Uredbe št. 40/94, v zvezi s prejšnjo pravico, ki je v ugovoru navedena kot „znamka, ki jo je prijavil posrednik“, in sicer neregistrirano nemško tridimenzionalno znamko v obliki steklenice s travno bilko. Drugi očitek se nanaša na to, da odbor za pritožbe na podlagi predloženih dokazov, ki so dokazovali obveznost zaupanja in lojalnosti intervenientke in njene predhodnice, ni preveril, ali je med strankama obstajalo implicitno razmerje posrednika ali zastopnika. Tretji očitek se nanaša na to, da je odbor za pritožbe napačno ugotovil dejansko stanje v zvezi z obsegom pravic industrijske lastnine, ki jih zajema razmerje posrednika ali zastopnika med strankama, zlasti ker ni priznal, da so bile pravice industrijske lastnine na neregistrirani nemški tridimenzionalni znamki v obliki steklenice s travno bilko krite z obveznostjo zaupanja in lojalnosti, ki sta jo imela intervenientka in njena predhodnica.
- 29 Splošno sodišče meni, da je primerno najprej preučiti drugi očitek.
- 30 V ta namen se v nadaljevanju uporabljajo naslednje okrajšave:
  - „PPS Polmos“ označuje družbo Przedsiębiorstwo Przemysłu Spirytusowego Polmos, poljsko družbo v državni lasti, proizvajalko vodke, predhodnico družbe Przedsiębiorstwo Polmos Białystok (Spółka Akcyjna), ki je sama predhodnica družbe CEDC International sp. z o.o., tožeče stranke;
  - „Polmos“ označuje družbo Przedsiębiorstwo Polmos Białystok (Spółka Akcyjna), naslednico družbe PPS Polmos in predhodnico tožeče stranke;
  - „PHZ Agros“ označuje družbo Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego Agros, poljsko državno podjetje, ki je pooblaščen za izvoz poljskih vodk v tujino;

- „Agros“ označuje družbo Agros Holding S.A. in/ali njeno hčerinsko družbo, ki je v celoti v njeni lasti, Agros Trading Sp. z o.o. (v angleščini Agros Trading Co. Ltd), pravni naslednici družbe PHZ Agros;
  - „Diversa“ označuje družbo Diversa Spezialitäten GmbH, predhodnico družbe Underberg AG, intervenientke.
- 31 Tožeča stranka se v utemeljitev svojih trditev sklicuje na različne pogodbe, med katerimi so glavne:
- pogodba o uvozu z dne 10. maja 1983, sklenjena med družbama Agros in Diversa [K7-K7a];
  - pogodba o uvozu z dne 8. maja 1987, sklenjena med družbama Agros in Diversa [K8-K8a];
  - pogodba z dne 29. oktobra 1993, sklenjena med družbo Agros in intervenientko, ki je opredeljena kot „uvoznica“ [K9].
  - pogodba z dne 24. maja 1999 [K11], sklenjena med družbo Agros in intervenientko, ki je opredeljena kot „uvoznica“.

Drugi očitek, ki se nanaša na to, da ni bil preverjen obstoj implicitnega razmerja posredništva ali zastopanja med tožečo stranko in intervenientko

- 32 Z drugim očitkom tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni preučil dokazov, ki po njenem mnenju dokazujejo obstoj implicitnega fiduciarnega razmerja med strankama s posredovanjem družbe PHZ Agros ali družbe Agros, ki je *de facto* delovala kot posrednica ali zastopnica družbe PPS Polmos ali družbe Polmos (imetnic pravic intelektualne lastnine, vključno s tridimenzionalno znamko, ki prikazuje steklenico s travno bilko). Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje na različne dokaze [priloge K1-K11], vključno s pogodbami, navedenimi v točki 31 zgoraj, in meni, da vsa ta dejstva, obravnavana skupaj, dokazujejo, da je obstajala implicitna dolžnost zaupanja in lojalnosti, ki jo je imela družba Diversa ali intervenientka do družbe PPS Polmos ali Polmos, ki jo je zastopala *de facto* posrednica, in sicer družba PHZ Agros ali družba Agros. Odbor za pritožbe naj zlasti ne bi priznal, da je fiduciarna narava razmerja med strankama (ali njunima predhodnicama) razvidna iz pogodb o uvozu z dne 10. maja 1983 in 8. maja 1987 ter pogodbe z dne 29. oktobra 1993, temveč je „svoj preizkus omejil le na preverjanje, ali so obstajale pogodbe“. Poleg tega naj bi iz sodne prakse izhajalo, da varstvo imetnika znamke traja tudi po prenehanju pogodbenega razmerja, iz katerega izhaja obveznost zaupanja. Nazadnje naj bi bilo treba upoštevati komunistični režim na Poljskem v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja in „burne okoliščine“ privatizacije podjetij v državni lasti v devetdesetih letih prejšnjega stoletja. Ugotavlja, da odbor za pritožbe ni izpolnil svojih postopkovnih obveznosti, da preuči dejstva in obrazloži svojo odločitev glede na vse te dokaze.
- 33 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke prerekata.
- 34 V skladu s členom 95(1), prvi stavek, Uredbe 2017/1001 mora EUIPO v postopku preveriti dejstva po uradni dolžnosti, pri čemer se šteje, da je v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.
- 35 V skladu s členom 94(1), prvi stavek, Uredbe 2017/1001 je treba odločbe EUIPO obrazložiti.

- 36 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je obveznost obrazložitve bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki je povezano z vsebinsko zakonitostjo spornega akta. Obrazložitev odločbe namreč pomeni, da je treba formalno navesti razloge, na katerih ta temelji. Če so ti razlogi napačni, to vpliva na vsebinsko zakonitost odločbe, in ne na njeno obrazložitev, ki je lahko zadostna, čeprav so v njej navedeni napačni razlogi. Očitki in trditve, namenjeni izpodbijanju utemeljenosti akta, zato niso upoštevni v okviru tožbenega razloga, ki se nanaša na neobstoj obrazložitve ali pomanjkljivo obrazložitev (glej drugo razveljavitveno sodno, točka 187 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).
- 37 V skladu s členom 8(3) Uredbe št. 40/94 (ki ni bil spremenjen z uredbama št. 207/2009 in 2017/1001) se ob ugovarjanju imetnika blagovne znamke blagovna znamka ne registrira, če posrednik ali zastopnik imetnika blagovne znamke zahteva njeno registracijo v lastnem imenu brez imetnikovega soglasja, razen če posrednik ali zastopnik svoje ravnanje upraviči.
- 38 Namen člena 8(3) Uredbe št. 40/94 je preprečiti zlorabo prejšnje znamke s strani posrednika ali zastopnika njenega imetnika, saj zadnjenavedena lahko izkoristita znanje in izkušnje, pridobljene v poslovnem razmerju s tem imetnikom, ter s tem nezakonito pridobita korist od njegovega prizadevanja in naložb (sodbe z dne 11. novembra 2020, EUIPO/John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, točki 72 in 83; z dne 6. septembra 2006, DEF-TEC Defense Technology/UUNT – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, EU:T:2006:241, točka 38, in z dne 14. februarja 2019, Mouldpro/EUIPO – Wenz Kunststoff (MOULDPRO), T-796/17, neobjavljena, EU:T:2019:88, točka 24). Namen te določbe je torej zaščititi legitimne interese imetnikov znamk in jih varovati pred samovoljno prisvojitvijo njihovih znamk, tako da se jim podeli pravica, da prepovedo registracije, ki jih prijavijo njihovi posredniki ali zastopniki brez njihovega soglasja (sodba z dne 8. septembra 2021, Qx World/EUIPO – Mandelay (EDUCTOR), T-84/20, neobjavljena, EU:T:2021:555, točka 61).
- 39 Iz besedila člena 8(3) Uredbe št. 40/94 je razvidno, da mora biti za ugoditev ugovoru na tej podlagi, prvič, oseba, ki ugovarja, imetnik prejšnje znamke, drugič, prijavitelj znamke mora biti ali je moral biti posrednik ali zastopnik imetnika znamke, tretjič, prijava mora biti vložena v imenu posrednika ali zastopnika brez soglasja imetnika in brez legitimnih razlogov, ki bi upravičevali ravnanje posrednika ali zastopnika, in četrtič, prijava se mora nanašati predvsem na enake ali podobne znake in proizvode. Ti pogoji so kumulativni (sodba z dne 13. aprila 2011, Safariland/UUNT – DEF-TEC DEFENSE TECHNOLOGY (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-262/09, EU:T:2011:171, točka 61).
- 40 Zato je treba preveriti, ali so v obravnavanem primeru izpolnjeni pogoji iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94.

– Prvi pogoj: imetništvo prejšnjih znamk

- 41 Kot je odbor za pritožbe ugotovil v točkah od 45 do 48 izpodbijane odločbe, se člen 8(3) Uredbe št. 40/94 sklicuje na „imetnika znamke“, ne da bi pojasnil, za katero vrsto prejšnje znamke gre, in sicer ali gre samo za registrirano ali tudi neregistrirano znamko, niti, ali se nanaša samo na znamko Unije ali tudi na znamko tretje države.

- 42 V zvezi s tem je treba na eni strani, kar zadeva vrsto zadevne prejšnje znamke, tako kot odbor za pritožbe upoštevati, da pojem „znamka“ v smislu člena 8(3) Uredbe št. 40/94 poleg registriranih znamk zajema tudi neregistrirane znamke, vendar le, če zakonodaja države izvora priznava take pravice.
- 43 Na drugi strani pa je treba glede izvora prejšnje znamke, ker se besedilo člena 8(3) Uredbe št. 40/94 drugače od člena 8(1)(b) iste uredbe nikjer ne sklicuje na zadevno „ozemlje“, šteti za nepomembno, ali pravice iz prejšnje znamke veljajo v Evropski uniji ali ne.
- 44 Splošno sodišče je v sodbi, ki se je nanašala na tožbi za ugotovitev ničnosti dveh znamk Evropske unije na podlagi člena 53(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (zdaj člen 60(1)(b) Uredbe št. 2017/1001) v povezavi s členom 8(3) Uredbe št. 207/2009 na podlagi prejšnje poljske znamke v času, ko Republika Poljska še ni bila država članica Unije, razsodilo po enakem načelu. Splošno sodišče je zlasti pojasnilo, da člen 8(3) te uredbe ne omejuje svojega področja uporabe na znamke, registrirane v državi članici ali z učinkom v tej državi, ker bi se sicer podvajal s členoma 8(1) in (5) iste uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 29. novembra 2012, Adamowski/UUNT – Fagumit (FAGUMIT), T-537/10 in T-538/10, EU:T:2012:634, točka 19).
- 45 Poleg tega je treba pri razlagi člena 8(3) Uredbe št. 40/94 upoštevati člen 6f Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine z dne 20. marca 1883, kakor je bila revidirana in spremenjena (sodba z dne 11. novembra 2020, EUIPO/John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, točka 65), saj je prvi namenjen izvajanju drugega. Izraz „imetnik“ je treba razlagati v skladu s tem, kar omogoča tudi imetniku znamke, ki je bila registrirana zunaj Evropske unije, vendar v eni od držav pogodbenic te konvencije, da se sklicuje na njeno varstvo.
- 46 Povedano drugače, to pomeni, da se lahko imetnik prejšnje znamke v kateri koli državi pogodbenici Pariške konvencije sklicuje na člen 8(3) Uredbe št. 40/94, če njegov posrednik ali zastopnik brez njegovega soglasja vloži prijavo za registracijo znamke v Evropski uniji.
- 47 V obravnavani zadevi je odbor za pritožbe v točkah od 49 do 53 izpodbijane odločbe najprej ugotovil, da nekaterih prejšnjih pravic, na katere se sklicuje, in sicer nemške znamke št. 39848553 in francoske znamke št. 98746752, ni mogoče upoštevati, ker so bile prijavljene po datumu vložitve prijave zadevne znamke, in zato ugovor na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 40/94 ne more temeljiti na njih. Poleg tega je ugotovil, da tožeča stranka ob vložitvi ugovora ni bila imetnica japonske znamke št. 2092826, saj je bila takrat registrirana na ime družbe PHZ Agros, zato ta japonska znamka tudi ni izpolnjevala pogoja imetništva ob vložitvi ugovora na podlagi tega člena [K15a in K15d]. Nazadnje je ugotovil, da poljska znamka št. 62018 ni bila podaljšana v zakonskem roku in je zato prenehala veljati. Ker je bilo treba na dan sprejetja odločbe zaščititi prejšnjo pravico, ta poljska znamka ni mogla biti več veljavna podlaga v tem postopku na podlagi navedenega člena.
- 48 Posledično je odbor za pritožbe ugotovil, da so bile tri prejšnje znamke (glej točko 7 zgoraj), za katere je tožeča stranka uspela dokazati, da je njihova imetnica v smislu člena 8(3) Uredbe št. 40/94, in ki jih je bilo zato mogoče upoštevati, prejšnja francoska znamka št. 95588457, prejšnja poljska znamka št. 85811 in prejšnja poljska znamka št. 62081. Kar zadeva to zadnjo, jo je odbor za pritožbe upošteval „zaradi celovitosti“, saj je šlo za „najugodnejši scenarij“ za tožečo stranko, čeprav je bila ta znamka podprta z angleškim prevodom izpiska iz registra znamk patentnega urada Republike Poljske, originalno potrdilo o registraciji in podalšanju v poljščini pa je tožeča stranka predložila 3. julija 2008 [K31 in K32], to je tri leta po izteku roka za utemeljitev ugovora na podlagi pravila 19(1) in (2)(e) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne

13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189) (zdaj člen 7(1) in (2)(c) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2018/625 z dne 5. marca 2018 o dopolnitvi Uredbe (EU) 2017/1001 ter razveljavitvi Delegirane uredbe (EU) 2017/1430 (UL 2018, L 104, str. 1)), ta rok pa se je iztekel 7. julija 2005.

- 49 Tožeča stranka ne izpodbija teh presoj, razen tiste, ki se nanaša na nemško znamko št. 39848553. V zvezi s tem je dovolj ugotoviti, da je bila ta znamka prijavljena 25. avgusta 1998, torej več kot dve leti po vložitvi prijave zadevne znamke, tako da nikakor ne more iti za prejšnjo znamko.
- 50 Glede na okoliščine primera Splošno sodišče zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti tako kot odbor za pritožbe meni, da je primerno vsebinsko preveriti drugi pogoj, ki se nanaša na obstoj pogodbe o posredništvu ali zastopanju v zvezi s prejšnjo francosko znamko št. 95588457 in prejšnjima poljskima znamkama št. 62081 in št. 85811, ne da bi se izreklo glede tega, da so bile te znamke navedene in podprte v ugovoru.

– *Drugi pogoj: obstoj pogodbe o posredništvu ali zastopanju*

- 51 Upoštevati je treba, da je za uresničitev cilja preprečevanja zlorabe prejšnje znamke s strani posrednika ali zastopnika imetnika znamke (glej točko 38 zgoraj) potrebna široka razlaga pojmov „posrednik“ in „zastopnik“ v smislu člena 8(3) Uredbe št. 40/94. Ta pojma je treba razlagati široko, tako da se z njima zajamejo vse oblike razmerij, ki temeljijo na pogodbenem dogovoru, na podlagi katerega ena od strank zastopa interese druge, in to ne glede na pravno opredelitev pogodbenega razmerja med imetnikom ali naročnikom in prijaviteljem znamke Evropske unije. Zadostuje torej, da za namene uporabe te določbe med strankama obstaja dogovor o takem poslovnem sodelovanju, da se ustvari zaupno razmerje, ki se imenuje „fiduciarno“, ki prijavitelju izrecno ali implicitno nalaga splošno obveznost zaupanja in lojalnosti ob upoštevanju interesov imetnika prejšnje znamke (sodbi z dne 13. aprila 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, točka 64, in z dne 9. julija 2014, Moonich Produktkonzepte & Realisierung/UUNT – Thermofilm Australia (HEATSTRIP), T-184/12, neobjavljena, EU:T:2014:621, točki 58 in 59; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 11. novembra 2020, EUIPO/John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, točki 84 in 85).
- 52 Vendar mora med strankama obstajati pogodbeni dogovor, pisni ali nepisni, o poslovnem sodelovanju. Če prijavitelj ravna povsem neodvisno, ne da bi bil z imetnikom v kakršnem koli razmerju, ga ni mogoče šteti za posrednika v smislu člena 8(3) Uredbe št. 40/94. Tako zgolj kupca ali stranke imetnika znamke ni mogoče šteti za „posrednika“ ali za „zastopnika“ za namene tega člena, saj te osebe nimajo nobene posebne obveznosti zaupanja v razmerju do imetnika znamke (glej v tem smislu sodbe z dne 13. aprila 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, točka 64; z dne 9. julija 2014, HEATSTRIP, T-184/12, neobjavljena, EU:T:2014:621, točka 59, in z dne 14. februarja 2019, MOULDPRO, T-796/17, neobjavljena, EU:T:2019:88, točka 23). Iz te sodne prakse izhaja, da mora biti pogodba o posredništvu ali zastopanju sklenjena neposredno med strankama in ne prek tretjih oseb.
- 53 Zato, kot je pravilno poudaril EUIPO, dejstvo, da lahko „implicitno“ razmerje zadošča za namene člena 8(3) Uredbe št. 40/94, pomeni le, da je odločilno merilo obstoj in narava pogodbe o poslovnem sodelovanju glede na njeno vsebino, in ne glede na njeno formalno opredelitev. Fiduciarno in zavezujoče pogodbeno razmerje je tako lahko bilo vzpostavljeno s preprosto poslovno korespondenco med strankama, tudi po elektronski pošti (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 2014, HEATSTRIP, T-184/12, neobjavljena, EU:T:2014:621, točki 66 in 67). V zvezi s tem je treba opozoriti, da lahko stranka, ki ugovarja, načeloma svobodno izbere obliko dokaza, za

katerega meni, da ga je koristno predložiti EUIPO v okviru ugovora, ki temelji na prejšnji pravici (glej po analogiji sodbo z dne 28. junija 2018, EUIPO/Puma, C-564/16 P, EU:C:2018:509, točka 58). Vendar obstoja takega pogodbenega razmerja ni mogoče dokazati z verjetnimi elementi ali domnevami, ampak mora temeljiti na konkretnih in objektivnih elementih (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2002, Kabushiki Kaisha Fernandes/UUNT – Harrison (HIWATT), T-39/01, EU:T:2002:316, točka 47).

- 54 Kar zadeva učinek prenehanja pogodbenega razmerja ob vložitvi prijave znamke, ni nujno, da je pogodba med strankama ob vložitvi prijave še vedno veljavna. Člen 8(3) Uredbe št. 40/94 se uporablja tudi za dogovore, ki so prenehali veljati pred datumom take prijave, če se v takem obdobju lahko upravičeno šteje, da je obveznost zaupanja in zaupnosti še obstajala ob navedeni vložitvi. Namen široke razlage te določbe je zaščititi imetnika prejšnjih znamk tudi po prenehanju pogodbenega razmerja, iz katerega je izhajala obveznost zaupanja (sodba z dne 13. aprila 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, točka 65). Povedano drugače, v skladu s to razlago varstvo, ki ga zagotavlja ta določba, traja tudi po prenehanju pogodbenega razmerja, iz katerega izhaja obveznost zaupanja, pod zgoraj navedenim pojmem.
- 55 S postopkovnega vidika je dokazno breme glede obstoja pogodbenega razmerja posredništva ali zastopanja na stranki, ki ugovarja (glej v tem smislu sodbi z dne 13. aprila 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, točka 67, in z dne 14. februarja 2019, MOULDPRO, neobjavljena, T-796/17, EU:T:2019:88, točka 30), in sicer na imetniku prejšnje znamke.
- 56 Iz te sodne prakse izhaja, da mora, čeprav je treba izraza „posrednik“ in „zastopnik“ iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 razlagati široko, med strankama kljub temu obstajati pogodbeni dogovor o poslovnem sodelovanju, ki lahko ustvari zaupno razmerje, ki prijavitelju izrecno ali implicitno nalaga splošno obveznost zaupanja in lojalnosti ob upoštevanju interesov imetnika prejšnje znamke (sodba z dne 14. februarja 2019, MOULDPRO, T-796/17, neobjavljena, EU:T:2019:88, točka 33).
- 57 V obravnavani zadevi je morala torej tožeča stranka pred EUIPO dokazati, da je taka pogodba o poslovnem sodelovanju obstajala neposredno med strankama, torej med intervenientko in njo, na dan vložitve prijave zadevne znamke.
- 58 Najprej je iz točk od 51 do 56 zgoraj razvidno, da je odbor za pritožbe v točki 56 izpodbijane odločbe upravičeno menil, da lahko tako razmerje zaupanja nastane tudi implicitno na podlagi dejanskega razmerja, ne da bi stranki podpisali formalno pogodbo o distribuciji ali pogodbo o posredništvu.
- 59 V točkah od 63 do 68 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe ugotovil, da je treba pred presojo narave razmerja med strankama slediti zgodovini strank in njunega razmerja v kronološkem zaporedju. Tožeča stranka je bila zgodovinsko gledano ustanovljena leta 1973 kot prva javna proizvodna enota za proizvodnjo vodke, in sicer kot PPS Polmos. Ta družba in njene poznejše naslednice so bile odgovorne za proizvodnjo izdelka, ki ga je v tujini prodajala druga družba v državni lasti, PHZ Agros, ter za njegovo prodajo in distribucijo na Poljskem. Odbor za pritožbe je poudaril, da je bila družba PHZ Agros takrat edina družba, ki je lahko izvažala vodko proizvajalca PPS Polmos. Od leta 1975 naj bi obstajale pogodbe o distribuciji, najprej od leta 1975 do leta 1992 med družbama PHZ Agros in Diversa, predhodnico intervenientke, nato pa med družbama Agros

in intervenientko. Na podlagi teh pogodb, ki so ob vložitvi prijave zadevne znamke še vedno obstajale, sta družbi PHZ Agros in Agros imeli izključno pravico do distribucije poljske vodke v Nemčiji, sprva za več blagovnih znamk, in vodke z oznako „Grasovka“.

- 60 Res je, da je odbor za pritožbe v točkah od 69 do 75 izpodbijane odločbe v zvezi s prilogami od K1 do K11, ki jih je predložila tožeča stranka, ugotovil, da je pred vložitvijo prijave zadevne znamke (torej 1. aprila 1996) veljala pogodba z dne 29. oktobra 1993 [K9] med družbo Agros in intervenientko, v kateri je bila intervenientka navedena kot izključna uvoznica vodk z imenoma „Wyborowa“ in „Grasovka“ v Nemčijo. Vendar je poudaril, da je ugovor vložila druga družba, družba Polmos, ki je bila imetnica prejšnje francoske znamke št. 95588457 ter prejšnjih poljskih znamk št. 62081 in 85811, in da glede na predložene dokaze tožeča stranka ali družba PPS Polmos nikoli nista imeli neposrednega stika z intervenientko. Poleg tega je ugotovil, da tožeča stranka nikakor ni dokazala, da je bila družba Agros izključni imetnik licence ali distributer vodke Polmos za Nemčijo, saj družba Agros v zgoraj navedeni pogodbi ni nikjer izrecno navedena kot taka. Sklenil je, da tožeča stranka z dokazi in trditvami, ki jih je predložila, ni dokazala niti pojasnila obstoja pogodbenega razmerja med strankama, namreč da je intervenientka delovala kot posrednica ali zastopnica družbe Polmos, naslednice družbe PPS Polmos in predhodnice tožeče stranke.
- 61 V točkah od 76 do 81 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe tudi opozoril, da v obravnavani zadevi ni bilo dokazov, da je bila družba Polmos v poslovnem razmerju z družbo PHZ Agros ali družbo Agros. Menil je, da preproste trditve tožeče stranke o sistemu organizacije izvoza v „nekdanji komunistični Poljski“ niso upoštevne, ker se ta pravila leta 1996, ko je bila vložena prijava zadevne znamke, niso več uporabljala in ker v nobeni fazi postopka ni bil predložen noben dokaz v podporo tej trditvi. Ugotovil je, da je intervenientka sicer imela poslovno razmerje z družbo Agros, vendar ga nikoli ni imela z domnevno imetnico znamke, družbo Polmos, niti z njeno predhodnico. Poudaril je, da sta bila resda takrat oba subjekta (in sicer družbi PHZ Agros in PPS Polmos) lahko javna subjekta in da med njima ni bilo mogoče vzpostaviti nikakršnega sistema licenc, saj je bil po zakonu en javni subjekt (v tem primeru družba Agros) imenovan za zastopanje interesov drugega javnega subjekta (v tem primeru družbe Polmos) v tujini, končni upravičenec pa je bila Ljudska republika Poljska, ki je po spremembi sistema leta 1989 postala Republika Poljska. Po navedbah tožeče stranke, ki se je v ta namen sklicevala na priloge K17 in od K31 do K36, je njena predhodnica, družba Polmos, po privatizaciji javnih podjetij pridobila vse pravice do znamke Żubrówka (ki se v Nemčiji prodaja pod imenom Grasovka), vključno s prejšnjimi pravicami, na katere se sklicuje v tem postopku z ugovorom. Vendar je odbor za pritožbe opozoril, da registracije prejšnje nemške znamke št. 39848553 ni bilo mogoče upoštevati, saj je bil datum njene prijave poznejši od datuma vložitve prijave zadevne znamke. Poleg tega je potrdil odločitev oddelka za ugovore, da je edina pogodba med družbama Agros in Polmos, ki jo je predložila tožeča stranka, in sicer pogodba o prenosu znamke z dne 28. avgusta 2001 [K17], nastala po vložitvi prijave zadevne znamke (torej 1. aprila 1996) in ima drugačno pravno naravo kot pogodba o distribuciji. Poudaril je, da so priloge od K31 do K36 prav tako nastale po vložitvi prijave zadevne znamke.
- 62 V točkah od 82 do 86 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe odločil, da se mora, čeprav je tožeča stranka prosila, naj upošteva zelo zapletene razmere v „nekdanji komunistični Poljski“ ter zgodovino strukture podjetij in znamk, ki se nanašajo na travno bilko, omejiti na dokaze, ki jih je predložila tožeča stranka, da bi dokazala, da je intervenientka bila posrednica ali zastopnica imetnice prejšnjih pravic v smislu člena 8(3) Uredbe št. 40/94. Menil je, da tožeča stranka v obravnavani zadevi, verjetno zaradi posebnih razmer v takratni „komunistični Poljski“, ni uspela dokazati obstoja pogodbenega razmerja med njo in intervenientko niti med njo in družbo

PHZ Agros ali Agros niti v času vložitve prijave zadevne znamke niti prej. Ob upoštevanju objektivnih okoliščin, kot sta politični sistem in lastniška struktura pred letom 1989 na Poljskem, je odbor za pritožbe navedel, da je ocenil vse dokaze in da je moral ugotoviti, da glede prejšnje francoske znamke št. 95588457 ter prejšnjih poljskih znamk št. 85811 in št. 62081 ni mogoče šteti, da je intervenientka delovala kot posrednica ali zastopnica tožeče stranke. Prav tako je sklenil, da za te prejšnje znamke ugovora ni bilo mogoče sprejeti zaradi drugega pogoja iz navedenega člena.

- 63 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da v nasprotju s trditvijo tožeče stranke iz točk od 63 do 86 izpodbijane odločbe (glej točke od 59 do 62 zgoraj) izhaja, da je odbor za pritožbe skupaj preučil dokaze, ki jih je tožeča stranka predložila med celotnim upravnim postopkom pred EUIPO, in da ni „svojega preizkusa omejil le na preverjanje, ali so obstajale pogodbe“. Poleg tega je odbor za pritožbe v navedenih točkah svoje odločbe obširno obrazložil svojo presojo. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je obveznost obrazložitve bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti razlogov, pri katerem gre za vsebinsko zakonitost spornega akta (glej točko 36 zgoraj).
- 64 Po teh ugotovitvah je treba preučiti utemeljenost presoje odbora za pritožbe z vidika člena 8(3) Uredbe št. 40/94.
- 65 Nesporno je, da med tožečo stranko (ali njeno predhodnico) in intervenientko (ali njeno predhodnico) ni bilo formalno sklenjenega pogodbenega dogovora.
- 66 Poleg tega mora biti pogodba o posredništvu ali zastopanju sklenjena neposredno med strankama in ne prek tretjih oseb (glej točko 52 zgoraj). Zato obstoj poslovnih odnosov med intervenientko in tretjo družbo verjetno ne dokazuje, da je bila intervenientka posrednica ali zastopnica tožeče stranke (glej v tem smislu sodbo z dne 14. februarja 2019, MOULDPRO, T-796/17, neobjavljena, EU:T:2019:88, točka 32), saj sta ta tretja družba, v tem primeru družba PHZ Agros ali družba Agros, in pritožnica ločeni pravni osebi.
- 67 Namesto tega tožeča stranka zatrjuje obstoj „implicitnega“ poslovnega razmerja z intervenientko (ali njeno predhodnico), v katerem je njo (ali njeno predhodnico) zastopala družba PHZ Agros ali družba Agros kot *de facto* posrednica ali zastopnica.
- 68 Vendar je treba ugotoviti, da obstoj takega „implicitnega“ ali „*de facto*“ poslovnega razmerja med tožečo stranko (ali njeno predhodnico) in intervenientko (ali njeno predhodnico) prek družbe PHZ Agros ali družbe Agros ni podprt z dokazi, ki jih je v spisu predložila tožeča stranka, ki nosi dokazno breme (glej točko 55 zgoraj).
- 69 Na prvem mestu je treba v zvezi s pogodbo z dne 29. oktobra 1993 [K9], s katero je bilo urejeno razmerje med družbo Agros in intervenientko ob vložitvi prijave zadevne znamke (in skoraj tri leta pred tem), poudariti, da v tej pogodbi ni nobene izrecne ali implicitne omembe, da bi družba Agros delovala kot posrednica (ali imetnica licence, distributerka ali preprodajalka) ali zastopnica katere koli tretje osebe, zlasti tožeče stranke ali njene predhodnice.
- 70 Čeprav se preambula pogodbe z dne 29. oktobra 1993 res sklicuje na pogodbo z dne 8. maja 1987 [K8], sklenjeno med družbama Agros in Diversa, je v njej tudi pojasnjeno, da se bo sodelovanje nadaljevalo pod pogoji iz nove pogodbe in da ta pogodba v skladu s členom 22(a) predstavlja vse sporazume strank. Zato v nasprotju s trditvami tožeče stranke tako splošno sklicevanje na

pogodbo iz leta 1987, ki je nehala veljati in jo je nadomestila pogodba iz leta 1993, ne more pomeniti vključitve implicitne obveznosti zaupanja in lojalnosti do nedoločene tretje osebe, kot je bila tožeča stranka ali njena predhodnica v razmerju do strank pogodbe iz leta 1993.

- 71 Na drugem mestu, glede pogodb o uvozu z dne 10. maja 1983 [K7] in z dne 8. maja 1987, sklenjenih med družbama Agros in Diversa, sklicevanja tožeče stranke na nekatere določbe teh pogodb, zlasti na z roko napisan pripis „Polmos“ k prvemu, tretjemu in šestemu odstavku člena 7 pogodbe z dne 8. maja 1987 v zvezi z imetništvom pravic industrijske lastnine, ne morejo postaviti pod vprašaj ugotovitve, da ni dokazan neposreden pogodbeni dogovor med tožečo stranko in intervenientko.
- 72 Najprej je treba navesti, da pogodbi o uvozu z dne 10. maja 1983 in 8. maja 1987 ob vložitvi prijave zadevne znamke nista več veljali. V zvezi s tem se tožeča stranka sklicuje na sodno prakso, v skladu s katero varstvo imetnika znamke traja tudi po prenehanju pogodbenega razmerja, iz katerega izhaja obveznost zaupanja, če je preteklo obdobje tako, da je mogoče upravičeno domnevati, da je obveznost zaupanja in zaupnosti ob vložitvi prijave zadevne znamke še vedno obstajala (glej točko 54 zgoraj).
- 73 Vendar je treba tudi ob predpostavki, da sta pogodbi o uvozu z dne 10. maja 1983 in 8. maja 1987 med tožečo stranko in intervenientko vzpostavili razmerje zaupanja (*quod non*, glej točke od 74 do 78 spodaj), upoštevati, da obveznosti zaupanja in lojalnosti po prenehanju pogodbe ne veljata za nedoločen čas, temveč le za razumno prehodno obdobje po prenehanju pogodbe, v katerem lahko stranki ponovno določita svoje poslovne strategije. V obravnavanem primeru sta bili ti pogodbi, ki sta nehali veljati, sklenjeni približno trinajst oziroma devet let pred datumom vložitve prijave zadevne znamke. Zato je moralo, odvisno od primera, vsakršno popogodbeno razmerje med strankama, ki je izhajalo iz teh pogodb, postopoma slabeti in nato ugasniti pred vložitvijo prijave zadevne znamke. Pogoj iz točke 72 zgoraj torej v tem primeru ni izpolnjen.
- 74 Vsekakor je treba poudariti, da pogodbi o uvozu z dne 10. maja 1983 in 8. maja 1987 ne vsebujeta nobene navedbe v podporo trditvam tožeče stranke o obstoju „implicitne“ obveznosti zaupanja in lojalnosti intervenientke do tožeče stranke. Nasprotno, iz teh pogodb izhaja, da sta bili sklenjeni le med intervenientko (ali njeno predhodnico družbo Diversa) in družbo Agros.
- 75 Na eni strani, v zvezi s pogodbo o uvozu z dne 10. maja 1983 je treba ugotoviti, da čeprav je v tej pogodbi res določba, v kateri je družba Diversa navedena kot „uvoznica/posrednica“ vodk in „zastopnica proizvajalca, ki je imetnik blagovne znamke“ (člen 6, šesti odstavek), ni v njej ničesar, kar bi upravičevalo sklep, da naj bi bila imetnica blagovnih znamk tretja oseba, ki je ni v pogodbi, in nedoločena oseba (to je tožeča stranka ali njeni predhodnici) namesto pogodbene stranke družbe Agros. V določbi, ki neposredno sledi temu sklicevanju (člen 6, sedmi odstavek), pa je navedeno, da „družba Agros varuje svoje znamke in/ali pravice do prikazovanja“.
- 76 Na drugi strani pa v zvezi s pogodbo o uvozu z dne 8. maja 1987 in zlasti z na roko napisanim pripisom „Polmos“ k besedam „Agros/Polmos“ v povezavi z imetništvom pravic industrijske lastnine v prvem, tretjem in šestem odstavku člena 7 te pogodbe razlaga tožeče stranke ne more postaviti pod vprašaj analize odbora za pritožbe.
- 77 V zvezi s tem je treba poudariti, da je kljub trditvi tožeče stranke, da je družba Agros januarja 1987 „poljsko znamko“, ki jo sestavlja steklenica s travno bilko, prenesla na družbo Polmos (glej kronološki prikaz, ki ga je tožeča stranka predstavila v prilogi K20), poznejši pogodbi, ki sta ju 29. oktobra 1993 in 24. maja 1999 sklenili družba Agros in intervenientka, ne omenjata družbe

Polmos. Tako je treba ugotoviti, da zgolj navedba družbe Polmos v pogodbi o uvozu z dne 8. maja 1987, katere stranka ni bila, z na roko napisanim pripisom – katerega datum poleg tega ostaja nejasen in ki ga nobena od strank ni niti podpisala niti sopodpisala – ne more zadostovati niti prispevati k dokazovanju pogodbe o posredništvu ali zastopanju med tožečo stranko (oziroma natančneje njeno predhodnico družbo Polmos) in intervenientko (oziroma njeno predhodnico, družbo Diversa).

- 78 Prav tako je treba spomniti, kot je to storil EUIPO, da celotna utemeljitev tožeče stranke sloni na hipotetični predpostavki, da je imetnica tridimenzionalne znamke v obliki steklenice s travno bilko, ki se v povezavi z besedno znamko Żubrówka uporablja po vsem svetu, z besedno znamko Grasovka pa v Nemčiji. Vendar je v drugem odstavku člena 7 pogodbe o uvozu z dne 8. maja 1987 izrecno navedeno, da „[i]metništvo besedne in figurativne znamke GRASOVKA ureja posebna pogodba med družbama AGROS in DIVERSA“ in da je „[n]avedena pogodba sestavni del te pogodbe“. Čeprav je torej morda težko natančno določiti, na katere pravice ali znamke naj bi se nanašala na roko napisana omemba „Agros/Polmos“ ali za katero vodko družbe Polmos naj bi šlo, je v vsakem primeru jasno, da se ta navedba ne more nanašati na vodko, ki se prodaja pod znamko Grasovka. To potrjuje pogodba z dne 24. maja 1999 [K11] med družbo Agros in intervenientko, v kateri je v členu 12 izrecno navedeno, da je ime „Grasovka“ registrirana znamka uvoznika, torej intervenientke.
- 79 Na tretjem mestu, kar zadeva dokaze, ki sledijo datumu vložitve prijave zadevne znamke (1. april 1996), ti v nasprotju s trditvami tožeče stranke ne vsebujejo nobenih znakov pogodbenega dogovora med strankama na dan te vložitve, temveč dokazujejo ravno nasprotno.
- 80 V zvezi s tem je treba spomniti, da je tožeča stranka v upravnem postopku in na obravnavi sama navedla, da je pravice do prejšnjih znamk, na katere se sklicuje, pridobila leta 1999 in da je pred letom 1999 pred sodišči v Varšavi (Poljska) potekal spor med družbo Agros in subjektom družbe Polmos (Varšava) glede registracije in uporabe znamk, sestavljenih iz steklenice s travno bilko (glej kronološki prikaz, ki ga je tožeča stranka predstavila v prilogi K20). Ne da bi Splošno sodišče moralo odločati o vsebini tega spora, za katerega velja nacionalno pravo, za namene tega postopka zadostuje poudariti, da dejstvo, da je sama tožeča stranka priznala, da je prišlo do spora med družbo Agros in subjektom družbe Polmos v zvezi s temi znamkami, kaže, da sta bili družbi Agros in Polmos dve ločeni družbi, katerih poslovni interesi so se lahko zelo razlikovali ali so si celo popolnoma nasprotovali. Zato je komajda verjetno, da bi družba Agros lahko delovala kot implicitna ali *de facto* posrednica ali zastopnica tožeče stranke (ali njene predhodnice) v razmerju do intervenientke (ali njene predhodnice).
- 81 Kot je pravilno ugotovil odbor za pritožbe, je poleg tega edina pogodba med družbama Agros in Polmos, ki jo je predložila tožeča stranka, in sicer pogodba o prenosu znamke z dne 28. avgusta 2001 [K17], nastala po vložitvi prijave zadevne znamke in ima drugačno pravno naravo kot pogodba o distribuciji, saj ne gre za trajna razmerja niti za splošno obveznost zaupanja in lojalnosti.
- 82 Na četrtem mestu je treba glede drugih dokazov, kot so opomin z dne 30. januarja 2002 in dokumenti, ki naj bi dokazovali, da se je vodka „Żubrówka“ v Nemčiji tržila pod znamko Grasovka, vključno z izjavo zaposlenega in izvlečkom iz spletne enciklopedije Wikipedia, ugotoviti, da tožeča stranka še vedno ne pojasni, v čem so napake pri presoji odbora za pritožbe v zvezi s tem.

- 83 Kar zadeva opomin z dne 30. januarja 2002, ki ga je družba Polmos poslala intervenientki [K19-19a], je sicer res, da se sklicuje na obstoj pogodb o trženju, na podlagi katerih je bila družba Agros izključna posrednica družbe Polmos za izvoz alkoholnih pijač na osnovi vodke „Żubrówka“ in „Grasovka“, je treba ugotoviti, da je bil ta opomin napisan skoraj šest let po vložitvi prijave zadevne znamke, poleg tega pa preprosto enostransko pismo nima enake dokazne vrednosti kot pogodbeni dogovor med strankama, ki ga v tem primeru ni.
- 84 Poleg tega v zvezi z izjavo z dne 16. februarja 2011, ki jo je napisal tehnološki strokovnjak, ki je bil od leta 1992 pri družbi Polmos in tožeči stranki odgovoren za označevanje, in je bila prevedena v angleščino, v njej pa je med drugim potrdil, da je družba Polmos od začetka sedemdesetih let prejšnjega stoletja proizvajala vodko „Żubrówka“, katere vsaka steklenica je ne glede na spremembe na etiketah sistematično vsebovala travno bilko (točki 50 in 51 prve razveljavitvene sodbe), je treba opozoriti, da ima lahko izjava, ki jo je v smislu člena 78(1)(f) Uredbe št. 207/2009 (zdaj člen 97(1)(f) Uredbe št. 2017/1001) sestavila ena od vodilnih oseb zainteresirane stranke, dokazno vrednost le, če jo potrjujejo drugi dokazi. Izjava, sestavljena v interesu njenega avtorja, ima namreč le omejeno dokazno vrednost in jo je treba podkrepiti z dodatnimi dokazi, čeprav to organom EUIPO ne dovoljuje, da načeloma štejejo, da taka izjava sama po sebi ni verodostojna. Dokazna vrednost, ki jo je treba pripisati taki izjavi, obravnavani ločeno ali skupaj z drugimi dokazi, je med drugim odvisna od okoliščin primera (glej sodbo z dne 22. junija 2022, Puma/EUIPO – V. Fraas (FRAAS), T-329/21, neobjavljena, EU:T:2022:379, točki 41 in 47 ter navedena sodna praksa). V obravnavanem primeru ta izjava, ki je bila napisana skoraj 15 let po datumu vložitve prijave zadevne znamke, ne vsebuje nobenih indicov o obstoju pogodbenega dogovora med tožečo stranko (ali njeno predhodnico družbo Polmos) in intervenientko (ali njeno predhodnico družbo Diversa) na ta datum. Enako velja za izvleček iz spletne enciklopedije Wikipedia z dne 9. aprila 2009, ki je nastal trinajst let po vložitvi prijave zadevne znamke.
- 85 Na petem mestu je treba v zvezi s temeljno preobrazbo političnega in gospodarskega sistema na Poljskem v obdobju od 1970 do 1990 poudariti, kot je to storil odbor za pritožbe v točkah 76 in 83 izpodbijane odločbe, da leta 1996 te razmere niso več obstajale in da se je odbor za pritožbe v vsakem primeru moral omejiti na dokaze, ki jih je predložila tožeča stranka, saj obstoja fiduciarnega pogodbenega razmerja posredništva ali zastopanja ni mogoče dokazati z verjetnimi elementi ali domnevami (glej točko 53 zgoraj).
- 86 Glede na navedeno je treba skleniti, da ni bil dokazan noben neposreden pogodbeni dogovor o poslovnem sodelovanju med tožečo stranko (ali njeno predhodnico) in intervenientko (ali njeno predhodnico), niti implicitni niti *de facto*, tako da ni bila dokazana nobena obveznost zaupanja in lojalnosti intervenientke (ali njene predhodnice) do tožeče stranke (ali njene predhodnice).
- 87 Zato odbor za pritožbe ni storil napake pri presoji, ko je v bistvu ugotovil, da tožeča stranka ni uspela dokazati obstoja fiduciarnega pogodbenega razmerja med njo in intervenientko niti v času vložitve prijave zadevne znamke niti prej, da ni izpolnila zahteve po dokaznem bremenu, ki ga je nosila v zvezi z dokazovanjem obstoja neposredne pogodbe o posredništvu ali zastopanju, in da zato ni dokazala, da je bil izpolnjen eden od kumulativnih pogojev iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 v zvezi s prejšnjo francosko znamko št. 95588457 in prejšnjima poljskima znamkama št. 62081 in št. 85811.
- 88 V zvezi s tem je treba poudariti, da je dejstvo, da drugi pogoj, ki se nanaša na obstoj pogodbe o posredništvu ali zastopanju, ni bil izpolnjen, zadostovalo za zavrnitev ugovora na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 40/94 glede prejšnjih znamk, ki jih je odbor za pritožbe obravnaval v okviru tega razloga.

- 89 Iz tega sledi, da odbor za pritožbe ni kršil člena 8(3) Uredbe št. 40/94 in da zlasti pri uporabi te določbe ni storil nobene napake pri presoji.
- 90 Iz zgoraj navedenega, zlasti iz točke 63 zgoraj, tudi izhaja, da je odbor za pritožbe pravilno preučil dejstva in svojo presojo izčrpno obrazložil, tako da ni storil bistvenih kršitev postopka, zlasti ni kršil člena 95(1) Uredbe 2017/1001 in člena 94(1) iste uredbe.
- 91 Drugi očitek je torej treba zavrniti kot neutemeljen.
- 92 Posledično ni treba preučiti utemeljitve intervenientke, da se v bistvu in iz različnih razlogov nobena od prejšnjih pravic, na katere naj bi se tožeča stranka sklicevala v ugovoru na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 40/94, ni ustrezno uveljavljala niti dokazala, tako da bi bilo treba ugovor zavreči kot nedopusten in pritožbo pri EUIPO že na začetku zavrniti kot neutemeljeno.

Prvi očitek, ki se nanaša na to, da se ni preučila neregistrirana nemška znamka

- 93 S prvim očitkom tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni preučil neregistrirane nemške znamke v obliki steklenice s travno bilko v okviru razloga za ugovor iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 in da svoje odločitve v zvezi s tem ni obrazložil.
- 94 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke prerekata.
- 95 V točki 46 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe pri presoji razloga za ugovor iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 poudaril, da tudi neregistrirane znamke spadajo pod pojem „znamka“ v smislu te določbe. Vendar se ni izrecno skliceval na nobeno neregistrirano nemško znamko.
- 96 V točkah 101 in 105 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe pri presoji razloga za ugovor iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 poudaril, da je tožeča stranka v ugovoru nemško znamko v obliki steklenice s travno bilko (glej zgoraj točko 7, *in fine*) opredelila kot neregistrirano znamko v smislu tega člena in da je v razlogih za ugovor prav tako trdila, da ima pravice iz neregistrirane znamke za isto znamko v več drugih evropskih državah. Vendar je pripomnil, da čeprav je res, da predloženi dokumenti kažejo na obsežno prodajo vodke v Nemčiji in na Poljskem, ni bilo nobenega posebnega sklicevanja na prejšnjo neregistrirano pravico, temveč le na vodke, označene z besednimi elementi.
- 97 V točkah od 112 do 115 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe tako kot oddelek za ugovore še vedno v okviru istega razloga ugotovil, da iz predloženih dokazov ni razvidno, da se je prijavljena neregistrirana nemška znamka dejansko uporabljala kot taka ali da jo je nemška javnost prepoznala kot jasno označbo trgovskega izvora proizvodov. Zato je sklenil, da stranka, ki ugovarja, ni dokazala dejanske uporabe te neregistrirane znamke, da njena uporaba v gospodarskem prometu pred vložitvijo prijave zadevne znamke ni bila le lokalna, v Nemčiji. Menil je, da enako velja za domnevne pravice iz neregistrirane znamke v drugih evropskih državah, v zvezi s katerimi ni bila dokazana dejanska uporaba prijavljene neregistrirane znamke in ni bila navedena nacionalna zakonodaja, ki se uporabi. Ker za nobeno od prijavljenih pravic iz neregistrirane znamke niso bili izpolnjeni pogoji iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, je ugovor zavrnil tudi iz tega razloga.
- 98 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da tožeča stranka ne pojasni, kako domnevna opustitev odbora za pritožbe vpliva na preučitev obstoja pogodbe o posredništvu ali zastopanju. Tožeča stranka zlasti ni niti trdila niti dokazala, da bi bil pravni in dejanski okvir, ki se uporablja za to

domnevno prejšnjo pravico, drugačen od tistega, ki se nanaša na druge prejšnje pravice, obravnavane v drugem očitku tega razloga, tako da izid spora glede te pravice ne more biti drugačen. Ta očitek je zato brezpredmeten.

99 Vsekakor je tudi neutemeljen.

100 Tako kot odbor za pritožbe in tožeča stranka je treba seveda spomniti, da tudi neregistrirane znamke spadajo pod pojem „znamka“ v smislu člena 8(3) Uredbe št. 40/94, če pravo države izvora priznava take pravice (glej točko 42 zgoraj). Poleg tega po mnenju tožeče stranke varstvo neregistriranih znamk v Nemčiji izhaja iz uporabe znaka v gospodarskem prometu, če je bil znak v zadevnih poslovnih krogih priznan kot znamka (člen 4(2) Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (zakon o varstvu znamk in drugih razlikovalnih znakov) z dne 25. oktobra 1994 (BGBl. 1994 I, str. 3082), priložen tožbi kot priloga K21).

101 Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija presoje odbora za pritožbe v točkah od 112 do 115 izpodbijane odločbe (glej točko 97 zgoraj), opravljenih na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, in so dokončne (glej točko 27 zgoraj).

102 Poleg tega v spisu ni ničesar, kar bi te presoje postavilo pod vprašaj, saj ni bilo dokazano, da so bili izpolnjeni pogoji iz nemškega prava za varstvo neregistrirane znamke, ki jo uveljavlja tožeča stranka, tako da obstoj te znamke ni bil dokazan.

103 Te presoje, ki so nesporne in se ne izpodbijajo, imajo nujno za posledico zavrnitev ugovora tako na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 40/94 kot tudi na podlagi člena 8(4) te uredbe, kar zadeva prijavljeno neregistrirano nemško znamko.

104 Sledi, da odbor za pritožbe ni kršil člena 8(3) Uredbe št. 40/94.

105 Poleg tega, čeprav je zagotovo res, da bi bilo zaželeno, da bi se odbor za pritožbe pri preučitvi razloga za ugovor iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 izrecno skliceval na svoje presoje v zvezi z neobstojem neregistrirane nemške znamke, ki jo uveljavlja tožeča stranka, kot so opisane v točkah od 112 do 115 izpodbijane odločbe v zvezi s členom 8(4) te uredbe, pa to ne spremeni dejstva, da ta redakcijska opustitev ne vpliva na zakonitost te odločbe niti na izid tega postopka, saj je bilo ugotovljeno, in tožeča stranka tega ne izpodbija, da obstoj neregistrirane nemške znamke, ki jo uveljavlja tožeča stranka, ni bil podprt z dokazi in da tako neutemeljeno zatrjevanje pravice ne more biti podlaga za ugovor na podlagi člena 8(3) te uredbe.

106 Zato odboru za pritožbe ni mogoče očitati, da ni preučil razloga za ugovor iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 v zvezi z neregistrirano nemško znamko v obliki steklenice s travno bilko.

107 Poleg tega je izrecna obrazložitev odbora za pritožbe v točkah od 112 do 115 izpodbijane odločbe glede neobstoja neregistrirane nemške znamke, ki jo uveljavlja tožeča stranka, tožeči stranki omogočila, da se je seznanila z razlogi izpodbijane odločbe, da bi lahko branila svoje pravice. Poleg tega je odbor za pritožbe ustrezno preučil dejstva, ki jih je v zvezi s tem predložila tožeča stranka.

108 Iz tega izhaja, da je odbor za pritožbe pravilno preučil dejstva in svojo presojo zadostno obrazložil, tako da ni storil bistvenih kršitev postopka, zlasti pa ni kršil člena 95(1) Uredbe 2017/1001 in člena 94(1) iste uredbe.

109 Prvi očitek je torej treba zavrniti.

Tretji očitek, ki se nanaša na napačno presojo obsega pravic industrijske lastnine, ki jih zajemajo pogodbe o uvozu

110 S tretjim očitkom tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je napačno presodil dejstva glede obsega pravic industrijske lastnine, ki jih zajema razmerje posredništva ali zastopanja med strankama, zlasti pravic v zvezi s tridimenzionalno znamko v obliki steklenice s travno bilko, in da ni obrazložil svoje ugotovitve, da je besedilo pogodb o uvozu (glej točko 31 zgoraj) izključevalo zadevno znamko. Odbor za pritožbe naj zlasti ne bi upošteval besedila člena 7, prvi odstavek, pogodbe o uvozu z dne 8. maja 1987 [K8-K8a], v katerem je treba uporabo besed „vključno“ razumeti tako, da gre za neizčrpen seznam.

111 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke prerekata.

112 V točkah od 87 do 91 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe „zaradi celovitosti“ navedel, da je temeljito preučil dokaze in ugotovil, da se nobena od predloženih pogodb ne sklicuje izrecno na zgoraj navedene prejšnje znamke, in sicer na prejšnji poljski znamki št. 62081 in št. 85811 ter prejšnjo francosko znamko št. 95588457. Poudaril je, da je bila prva pogodba [K4], sklenjena za obdobje od 1975 do 1979, sestavljena iz „pogodbe o uvozu“ (uvoznica je bila družba Diversa) za znamke vodke Wyborowa, Krakus in Żubrówka, v kateri je bilo navedeno, da bo „družba Agros zaščitila svoje znamke in/ali pravice prikazovanja“, vendar brez kakršne koli specifikacije teh znamk in pravic. Poznejše pogodbe o uvozu z dne 10. maja 1983, 8. maja 1987 in 29. oktobra 1993 [od K5 do K11], ki jih je sklenila družba Diversa ali intervenientka, se niso več nanašale na znamko Żubrówka, temveč na druge znamke vodke, kot sta Wyborowa in Grasovka, in nato od leta 1987 dalje na „druge elemente industrijske lastnine, vključno z etiketami, emblemi in elementi embalaže v zvezi s temi vodkami“, pri čemer ti „drugi elementi industrijske lastnine“ tudi tu niso bili podrobneje opredeljeni. Menil je, da je težko ugotoviti, ali naj bi se to besedilo nanašalo na znamke tožeče stranke, vendar naj bi se besede „modeli, emblemi, etikete in embalaža“ po svojem dobesednem pomenu nanašale na zunanje elemente proizvoda in ne na postavitev travne bilke v steklenici, tako da zgolj to besedilo ni zajemalo zadevne znamke. Poudaril je, da bi bilo zaželeno, da bi se pogodbe, ki jih je predložila tožeča stranka, izrecno sklicevale na zgoraj navedene registracije poljskih ali francoskih znamk ali vsaj na prikaz teh znamk (glej točko 7 zgoraj), vendar v tej zadevi tega ni storila.

113 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da se ta očitek nanaša na dodatno presojo, ki jo je odbor za pritožbe predstavil „zaradi celovitosti“. Zato očitek, s katerim se izpodbija taka presoja, ne more vplivati na izrek izpodbijane odločbe in ga je treba zavrniti kot brezpredmetnega (glej v tem smislu sodbi z dne 30. aprila 2013, Boehringer Ingelheim International/UUNT (RELY-ABLE), T-640/11, neobjavljena, EU:T:2013:225, točki 27 in 28, ter z dne 7. septembra 2022, Peace United/UUNT – 1906 Collins (MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN), T-699/21, neobjavljena, EU:T:2022:528, točki 46 in 47).

114 Poleg tega je treba ta očitek zavrniti kot brezpredmeten tudi zato, ker zavrnitev drugega očitka iz prvega tožbenega razloga zadostuje za zavrnitev ugovora na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 40/94 glede prejšnjih znamk, ki jih je odbor za pritožbe obravnaval v okviru tega razloga (glej točko 88 zgoraj).

115 Vsekakor je ta očitek tudi neutemeljen, saj sloni na napačni razlagi izpodbijane odločbe.

- 116 Odbor za pritožbe je sicer res navedel, da bi bilo zaželeno sklicevanje na registracije znamk, vendar se ni omejil na ugotovitev, da v predloženih pogodbah ni bilo izrecnega in posebnega sklicevanja na znamke. Poudariti je treba, da je v točkah od 87 do 91 izpodbijane odločbe (glej točko 112 zgoraj) svoje ugotovitve oprl tudi na temeljito presojo vseh predloženih pogodb, pri čemer je pojasnil, zakaj zadevne znamke, pravice ali elementi pravic industrijske lastnine niso bili natančno določeni in zakaj iz zadevnih besedil navedenih pogodb ni bilo jasno, na kaj se nanašajo.
- 117 Poleg tega tožeča stranka sama navaja, da morajo biti „interesi“ imetnikov znamk, da bi bili zaščiteni, za zadevne stranke dovolj določljivi, vsaj s splošnim sklicevanjem. Toda v obravnavanem primeru ni tako.
- 118 Poleg tega ni pomembno ugotoviti, ali beseda „indem“ v izvirni nemški različici člena 7(1) pogodbe o uvozu z dne 8. maja 1987 pomeni „vključno“, kot trdi tožeča stranka, ali pa „ki ustreza“ ali „v obliki“, kot trdi intervenientka, in torej, ali je seznam „drugih elementov industrijske lastnine, vključno z [/v obliki] etiketami, emblemi in elementi embalaže, povezanimi s temi vodkami“ okviren, in torej ne izčrpen ali izključujoč.
- 119 Vsekakor je treba ugotoviti, da iz besedila te klavzule ni razvidna nobena znamka v obliki steklenice s travno bilko. Kot je odbor za pritožbe pravilno ugotovil v točki 90 izpodbijane odločbe, se besede „etikete, emblemi in elementi embalaže“ po svojem dobesednem pomenu nanašajo na zunanje elemente proizvoda in ne na postavitev travne bilke v steklenici, tako da tako besedilo ne more zajemati take znamke.
- 120 Zato je odbor za pritožbe pravilno ugotovil, da se nobena od predloženih pogodb ni izrecno sklicevala na prejšnje znamke v obliki steklenice s travno bilko, zlasti na prejšnji poljski znamki št. 62081 in št. 85811 ter prejšnjo francosko znamko št. 95588457.
- 121 Iz tega sledi, da odbor za pritožbe ni kršil člena 8(3) Uredbe št. 40/94 in zlasti da pri uporabi te določbe ni storil nobene napake pri presoji.
- 122 Iz zgoraj navedenega, zlasti iz točk od 87 do 91 izpodbijane odločbe (glej točki 112 in 116 zgoraj), prav tako izhaja, da je odbor za pritožbe pravilno preučil dejstva in obrazložil svojo presojo v skladu s členom 95(1) Uredbe 2017/1001 in členom 94(1) iste uredbe.
- 123 Tretji očitek je torej treba zavrniti.
- 124 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da odbor za pritožbe ni storil bistvene kršitve postopka, zlasti pa ni kršil členov 95(1) in 94(1) Uredbe 2017/1001 v povezavi s členom 8(3) Uredbe št. 40/94.
- 125 Zato je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 8(3) Uredbe št. 40/94

- 126 Z drugim tožbenim razlogom tožeča stranka odboru za pritožbe v bistvu očita, da je napačno uporabil pravo pri razlagi pogojev za razmerje posredništva ali zastopanja iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94, ker je uporabo tega člena omejil le na primere, v katerih so bile prejšnje pravice izrecno in konkretno opredeljene v pisni pogodbi, s katero je bilo vzpostavljeno to razmerje. Po njenem mnenju je odbor za pritožbe tako uporabil neustrezen dokazni standard, medtem ko bi bilo treba to določbo razlagati široko, kot da zajema vse vrste razmerij, ne glede na to, ali je bila splošna obveznost zaupanja in lojalnosti v razmerju do interesov imetnika znamke izrecno ali implicitno

določena, in kot da zajema vse vrste „interesov“ tega imetnika v zvezi z razmerjem med strankama. Splošne obveznosti zaupanja in lojalnosti zato ne bi smel omejevat z zahtevo po izrecni opredelitvi vseh zajetih elementov.

- 127 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke prerekata.
- 128 Najprej je treba opozoriti, da iz dokazov v spisu ne izhaja, da bi tožeča stranka (ali njena predhodnica) kadar koli sklenila neposredno pogodbo z intervenientko (ali njeno predhodnico) (glej točke od 63 do 92 zgoraj). Ker v nasprotju s trditvijo tožeče stranke torej ni nobenega dokaza o obstoju neposrednega pogodbenega dogovora (izrecnega ali implicitnega, pisnega ali ustnega) med tožečo stranko in intervenientko, ni podlage iz člena 8(3) Uredbe št. 40/94 za naložitev splošne obveznosti zaupanja in lojalnosti med njima kot „proizvajalko“ in „uvoznico“, v okviru katere bi se lahko pojavilo vprašanje, ali je bila določitev elementov, ki so zajeti, izrecna ali implicitna. Ta tožbeni razlog je torej brezpredmeten.
- 129 Vsekakor je treba ugotoviti, kot je to storila intervenientka, da ta tožbeni razlog temelji na napačni razlagi izpodbijane odločbe in nima dejanske podlage.
- 130 Odbor za pritožbe namreč ni potrdil, da uporaba člena 8(3) Uredbe št. 40/94 zahteva, da pogodbeni dogovor med imetnikom in posrednikom izrecno in konkretno navaja vse znamke, ki jih zadeva njuno poslovno razmerje, saj bi to sicer pomenilo nevarnost, da bi ga Splošno sodišče sankcioniralo.
- 131 Poleg tega, čeprav je res, da za uporabo člena 8(3) Uredbe št. 40/94 načeloma lahko zadostuje vsako pogodbeno razmerje med dvema strankama v zvezi z distribucijo izdelkov, morata ti stranki vendarle jasno in natančno vedeti, za katere znamke imetnik uveljavlja varstvo. Medtem ko je to običajno jasno v primeru besednih in figurativnih znamk, ki se uporabljajo za distribuirani izdelek, je manj jasno v primeru drugih netradicionalnih vrst znamk, kot so tridimenzionalne ali pozicijske znamke, na kakršne se sklicuje tožeča stranka. Da bi bile take netradicionalne znamke zajete v pogodbenem razmerju, je zaželeno, da imetnik posredniku jasno in natančno navede, da uveljavlja in ima pravice na takih znamkah, tako da je posrednik z njimi seznanjen. Najustreznejši način za zagotovitev tega je posebna omemba v pisnem dogovoru.
- 132 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da v spisu ni nobenega dokaza, da je tožeča stranka (ali katera od njenih predhodnic) obvestila intervenientko o posebnem varstvu, ki ga je zahtevala za tridimenzionalno znamko, ki prikazuje steklenico s travno bilko, ali za pozicijsko znamko, ki jo sestavlja travna bilka v steklenici, kot jo zajema zadevna znamka.
- 133 Zato tudi če bi odbor za pritožbe hotel trditi, da znamke, za katere je imetnik uveljavljal pravice, niso bile jasno navedene v dogovorih o vzpostavitvi pogodbenega razmerja oziroma se v teh dogovorih ni skliceval na njih, bi bila taka trditev v obravnavanem primeru pravilna, saj iz spisa ni razvidno, da bi tožeča stranka (ali njene predhodnice) v okviru pogodbenega razmerja z intervenientko (ali njeno predhodnico) jasno in natančno uveljavljala pravice na znamki, ki prikazuje steklenico s travno bilko, čeprav bi bilo to za tako netradicionalno znamko zaželeno.
- 134 Sledi, da odbor za pritožbe ni kršil člena 8(3) Uredbe št. 40/94.
- 135 Drugi tožbeni razlog je zato treba zavrni kot brezpredmeten in vsekakor neutemeljen.
- 136 Glede na vse zgornje preudarke je treba tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

- 137 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.
- 138 Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi EUIPO in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi CEDC International sp. z o.o. se naloži plačilo stroškov.

Costeira

Kancheva

Öberg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 28. junija 2023.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Predlogi strank	7
Pravo	7
Prvi tožbeni razlog: bistvena kršitev postopka, zlasti členov 95(1) in 94(1) Uredbe 2017/1001 v povezavi s členom 8(3) Uredbe št. 40/94	8
Drugi očitek, ki se nanaša na to, da ni bil preverjen obstoj implicitnega razmerja posredništva ali zastopanja med tožečo stranko in intervenientko	9
– Prvi pogoj: imetništvo prejšnjih znamk	10
– Drugi pogoj: obstoj pogodbe o posredništvu ali zastopanju	12
Prvi očitek, ki se nanaša na to, da se ni preučila neregistrirana nemška znamka	19
Tretji očitek, ki se nanaša na napačno presojo obsega pravic industrijske lastnine, ki jih zajemajo pogodbe o uvozu	21
Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 8(3) Uredbe št. 40/94	22
Stroški	24